

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Anna Owczarek

SSN Karol Weitz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej M. nieruchomości przy ulicy G.
w M.

przeciwko G. P.

o nakazanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 stycznia 2019 r.,

zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Okręgowego w S.

z dnia 16 kwietnia 2018 r., sygn. akt II Ca (...), WSC (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2018 r. Sąd Okręgowy w S. odrzucił pismo nazwane „skarga zarzuty i wniosek o zaskarżenie przestępczego wyroku z dn. 09.03.2018 r. z całkowicie bezprawnym przestępczym uzasadnieniem, który jest potwierdzeniem nieprawdy” wniesione osobiście przez pozwaną G. P. i skierowane przeciwko wyrokowi tego Sądu z dnia 9 marca 2018 r., którym wskutek apelacji pozwanej zmieniony został wyrok Sądu Rejonowego w Ś. z 6 lipca 2017 r. w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej M. nieruchomości przy ulicy G. w M. o nakazanie.

Sąd Okręgowy wskazał, że pozwana nie określiła, czy jej pismo jest skargą kasacyjną, czy też skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jednak wzywanie jej do jego sprecyzowania było bezprzedmiotowe, gdyż skarga podlegała odrzuceniu.

Jako skarga kasacyjna pismo pozwanej podlegało odrzuceniu, gdyż zostało wniesione w sprawie o prawa majątkowe, w której wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 4 300 zł i jest niższa od progu 50 000 zł warunkującego dopuszczalność skargi kasacyjnej (art. 398² § 1 k.p.c.).

Przede wszystkim jednak pismo pozwanej podlegało odrzuceniu zarówno jako skarga kasacyjna, jak również jako skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, gdyż sporządzone i wniesione zostało z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c., tj. osobiście przez pozwaną, a nie przez będącego pełnomocnikiem adwokata lub radcę prawnego. Wobec faktu, że pozwana nie należy do kręgu osób, które - w myśl art. 87¹ § 2 k.p.c. - mogą występować w postępowaniu przed Sądem Najwyższym samodzielnie, nie mogła ona samodzielnie sporządzić i wnieść skargi kasacyjnej albo skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Naruszenie wymagania wynikającego z art. 87¹ § 1 k.p.c. powoduje, że skarga jest dotknięta brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych (art. 424⁶ § 2 k.p.c.) i podlega odrzuceniu.

Działając na podstawie art. 398⁶ § 2 względnie art. 424⁶ § 3 k.p.c. Sąd Okręgowy odrzucił skargę pozwanej z powodu braku po jej stronie zdolności postulacyjnej.

Zażalenie na postanowienie z dnia 16 kwietnia 2018 r. złożyła pozwana reprezentowana przez radcę prawnego. Zarzuciła naruszenie art. 130 § 1, art. 398⁶ § 1 bądź art. 424⁶ § 2 k.p.c. Wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., z zastrzeżeniem art. 87¹ § 2 albo § 3 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności przemysłowej także przez rzeczników patentowych. Niedochowanie przy wniesieniu skargi kasacyjnej

albo skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymagania określonego w art. 87¹ § 1 k.p.c. czyni skargę niedopuszczalną. Niezachowanie tego wymagania jest przy tym wadą nieusuwalną, wobec czego nie stosuje się w tym wypadku ani art. 398⁶ § 1 albo art. 424⁶ § 2 k.p.c., ani art. 130 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ lub art. 424¹² k.p.c. Skarga podlega od razu odrzuceniu bez uprzedniego wzywania do jej poprawienia lub uzupełnienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1997 r., I CZ 23/97, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 77, z dnia 16 marca 2006 r., III CZ 5/06, nie publ., z dnia 14 lipca 2006 r., II CZ 45/06, nie publ., z dnia 16 stycznia 2009 r., V CZ 87/08, nie publ., z dnia 6 lutego 2015 r., II CZ 99/14, nie publ., z dnia 15 maja 2015 r., I CZ 40/15, nie publ., z dnia 16 września 2015 r., III CZ 40/15, nie publ., z dnia 29 stycznia 2016 r., II CZ 97/15, nie publ., z dnia 10 marca 2016 r., III CZ 7/16, nie publ., z dnia 30 czerwca 2016 r., I CZ 40/16, nie publ., z dnia 15 grudnia 2016 r., I UZ 49/16, nie publ.).

W okolicznościach sprawy Sąd Okręgowy prawidłowo nie wezwał pozwanej do wyjaśnienia, czy wniesione przez nią osobiście pismo jest skargą kasacyjną, czy też skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, gdyż bez względu na stanowisko pozwanej w tym zakresie w każdym wypadku możliwe było wyłącznie odrzucenie tego pisma z powodu niedochowania wymagania określonego w art. 87¹ § 1 k.p.c. Pozwana nie należy do kręgu osób wskazanych w art. 87¹ § 2 k.p.c., wobec czego nie mogła - w braku zdolności postulacyjnej - samodzielnie sporządzić i wnieść środka zaskarżenia do Sądu Najwyższego. Bezprzedmiotowa jest sugestia zawarta w zażaleniu pozwanej, że jej pismo mogło być (także) skargą administracyjną. Nagłówek pisma, w którym mowa o zaskarżeniu wyroku z dnia 9 marca 2018 r., jednoznacznie przesądza o tym, że pozwanej chodziło o zaskarżenie tego wyroku. Potwierdza to dodatkowo uprzednie złożenie przez nią w tym celu wniosku o doręczenie tego wyroku z uzasadnieniem.

Zarzuty naruszenia art. 130 § 1, art. 398⁶ § 1 bądź art. 424⁶ § 2 k.p.c. są więc bezzasadne.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

